

нашитѣ срѣди. Но ние не сме питали още него.

ЕЛЕНА. О, Андрей ще бѣде съгласенъ.

АНДРЕЙ. Разбира се, съгласенъ съмъ дори да работя и като обикновенъ техникъ, въ случай, че нѣма работа.

ПОПОВЪ. Нуу, какво, Андрей?

ЕЛЕНА. Никога нѣма да допусна.

ПРЕДСЕД. Не се безпокойте, г-жо, съгласенъ съмъ, ние, все пакъ, трѣбва да си създаваме кадъръ.

ЕЛЕНА. Съгласенъ сте?! /гледа го ласкаво/ Благодаря ви, г-нъ председателю.

ПОПОВЪ. Просто, не зная, какъ да ви благодаря.

АНДРЕЙ. /съ дължана учтивост/ И азъ също. Ще се помъча да оправдая себе си като техникъ.

/влиза Сираковъ. Вднатата му ръка надъ лакетя е ампутирана/

СИРАКОВЪ. Извинете... /раболѣтно/ Но... г-нъ Директоре, имамъ да ви докладвамъ нещо важно. Струва ми се, че ще... но вие по добре знаете какво трѣбва да се направи.

ПОПОВЪ. Какво има?

СИРАКОВЪ. /вади отъ чантата си вѣстници/ Заповѣдайте. Тукъ, въ местния вѣстникъ има една статия по поводъ тазсутришната злополука.

ПОПОВЪ. Дайте. /Сираковъ стои задъ него и му сочи съ моливъ мѣстото на статията/

АНДРЕЙ. Какво се е случило? Каква злополука?